

[Gert Petersen]

partiet havde krævet, det, der skulle hejse nye signaler herhjemme med hensyn til dette bundfradrag, det er forsvundet totalt.

Nå ja, fremskridtspartiet har altså nu forvandet sig til stemmekvæg for det konservative folkeparti, og hvis det ikke var, fordi jeg synes, de konservative var store nok, så ville jeg da egentlig opfordre fremskridtspartiet til at melde sig ind hos de konservative, for dér hører de hjemme.

Hvad det radikale venstre angår, synes jeg også, det er en ret fantastisk situation. Denne regerings yndlingsbeskæftigelse er at afmontere, at fjerne en lang, lang række af de reformer og sociale fremskridt, som det radikale venstre i fordums dage, da der var nogen, der hed Jørgen Jørgensen, Bertel Dahlgaard, Munch osv., var med til at gennemføre.

Jeg husker så sent som under sidste valgkamp, da venstre og konservative i fællesskab fremlagde den såkaldte VK-plan, og jeg husker de radikales kommentarer til denne VK-plan, deres afvisning af den. Det, vi oplever nu, er, at VK-planen gennemføres med radikal støtte. Så kan de radikale få en lille indrømmelse hist og pist, men det rokker intet ved det, som er det centrale, ved det, som er selve billedet, at det er VK-planen, som gennemføres med det radikale venstres støtte. Jeg mener, at det, som sker i disse måneder, demonstrerer, at det radikale venstre én gang for alle har forladt sin oprindelige socialliberale linje og placeret sig som et – så elskværdig skal jeg være – lidt mere venstreorienteret parti end de konservative, men i virkeligheden et venstreorienteret konservativt parti.

Det er sørgeligt at skulle konstatere det, men det er kendsgerningerne. Jeg håber og tror, at de radikale vælgere, som har troet, at de havde et venstreorienteret borgerligt parti hos de radikale og ikke sådan et lidt venstre-konservativt parti, vil kvittere for det ved det kommende folketingsvalg, for selv om denne samling eller dette møde desværre ikke ender med valg, så står der faktisk i grundloven, hr. Niels Helveg Petersen, at før eller senere skal der udskrives valg, og det vil sige, at der kommer en regnskabsdag.

Et par principielle bemærkninger om det, som sker her.

Vi har oplevet, at den økonomisk-sociale krise har skærpet modsætningerne i samfundet, vi har oplevet, at den, skal vi sige ud-

vandede borgerlige politik, som en serie socialdemokratiske regeringer havde kørt, ikke længere var tilfredsstillende for den borgerlige lejr, fordi denne udvandede borgerlige politik jo dog indebar visse reformer. Derfor har den borgerlige lejr rækkende fra fremskridtspartiet til det radikale venstre med de konservative i centrum valgt at gennemføre en politik, som jeg vil kalde den store tilbagerulning. De kalder det genopretning, men det er en stor tilbagerulning, der er tale om. Det, man vil rulle samfundet tilbage til, er det gammelliberalistiske samfund med de mekanismer og normer, som gjaldt dengang.

Hertil anvender man en serie metoder. For det første sigter man efter at opretholde en arbejdsløshed på omkring 300.000. Der er intet i regeringens planer, som sigter på at nedbringe arbejdsløsheden, og det er naturligt nok, den skal opretholdes, og opretholdelsen af denne kolossale arbejdsløshed skal kombineres med dårligere kompensation for dem, der bliver arbejdsløse. Man har fastfrosset dagpengesatserne med det resultat, at de forringes, man vil til at graduere dagpengene, afhængig af, hvor længe man har været i arbejdsløhedskasse osv. Alt dette sigter på at skærpe disciplinen, skærpe frygten blandt lønarbejderne.

Her kommer vi til det andet hovedpunkt i denne borgerlige strategi. Det er skabelse af frygt for udstødelse, både når det skyldes arbejdsløshed, og såmænd også, når det skyldes sygdom. Derfor forringer man drastisk bistandshjælpen, indfører karensdagen, forringer sygedagpengene osv.

Det tredje hovedprincip er, da intet samfund kan fungere udelukkende på frygt, tilsvarende gulerødder og belønninger. Til hvem? Til dem, som jeg vil kalde de stærke i riget. Det er gammel konservativ ideologi, som her dukker op igen. Jeg vil blot pege på sådan noget som de kolossale milliardgevinster, som aktionærer og obligationsejere og ejere af andre værdipapirer har hentet hjem i det år, vi har haft den konservative regering. Jeg vil pege på hele den generelle tendens, som ligger i det, vi behandler her, og som ligger i det kommende finanslovsforslag, og som har ligget i det, som er blevet gennemført tidligere, til, at man vil erstatte de garantier, som fællesskabet, samfundet, opstillede for borgernes tryghed i dette samfund, med evnen til at tjene så mange penge som mu-